

Літературно-мистецька сторінка



ПРОЛІСКОВІ СНИ

Настя МИХАЙЛЮК

Mirage

Пишу тобі невидимі листи.
 Душа – немов пергамент білий-білий.
 Чи зможу їх для тебе віднести,
 Минувши всі дощі і заметілі?

Складаю я мелодію душі.
 Та десь усі порозбігались ноти.
 Вони тепер звучать в твоєму сні –
 Мій тихий, лагідний до серця дотик.



Малюю я в очах твоїх пейзаж,
 Красиві, неозорі краєвиди.
 Я знаю: був це власний мій міраж,
 Неначе тінь моєї Атлантиди.

Ти – краплями дощу в моїм волоссі,
 Які мені наспівують пісні.
 Хіба мені таки усе здалося
 І весь цей час жила я уві сні?

Не бути разом двом однаковим стихіям
 (І у фізиці ж розходяться плюси!).
 Попутний вітер хай тобі повіє!
 Не доторкнуться наші полюси.

Я висушу ті краплі у волоссі,
 Любити перестану знову дощ.
 Мені здалося! Так, мені здалося...
 А так багато слів було! Ну, що ж...

Звучи!

Звучиш ти нотою високою в мені.
 І не стихає звук ні на хвилину.
 Здається, заспівали й наші дні.
 Для мене ноти стали золотими.

Ми створимо ще власний наш шедевр.
 Знайдемо, може, восьму ноту, милий!
 Без тебе не звучатиму. Тепер
 Знайшов в тобі мій голос справжню силу.

По світу пісню понесуть вітри.
 Вони розкажуть нашу таємницю.
 Звучи сильніше, милий, і скажи
 Мені все те, що довго-довго сниться.

Книга

Читаєш мене, як розгорнуту книгу.
 Знаходиш підтексти усі невловимі.
 Книжкова душа із твоєю потиху
 Вечірні і денні розмови вестиме.

Так прагнеш її всю цілком прочитати
 Чимшвидше, як люблять усі книгомани,
 Розбити на фрази, слова і цитати,
 Загоїти всі незагоєні рани.

У книги можливе продовження, віриш?
 Напишем історію разом із долею.
 Із нею нас зв'яже весільна довіра.
 Та вибір за нами: це «Так» чи «Ніколи».

Хімія

Ми знайдемо хімічну формулу.
 Особливий у нас реактив:
 Трохи ніжності, нашого кольору.
 Менделєєв цього б не зумів!

Ми як два елементи в системі.
 В нас і назва для неї своя.
 Алхімічні життєві схеми
 Нам накреслює доля щодня.

Дотик

Доторкнись до твоєї душі –
 Не забудеш ніколи цей дотик.
 Щось спалахує в серці на дні.
 Хай горить ще сильніш! Я не проти.

Я знайду хоч одну із причин,
 Але нащо мені їх шукати?
 Обдарую мільйонами рим.
 Ти для мене справжнісіньке свято!

Ти на крилах розтопиш весь лід
 І моєю побудеш весною.
 Відкриваю для тебе свій світ –
 Із тобою побуду собою.

Mon amour

Із уст лунає фраза: «Mon amour».
 Звучить, неначе пісня серед тиші.
 Вона – одна з найкращих увертур,
 Яку нам доля так старанно пише.

Моє солодке «mon amour» тобі
 Дарую, хай твоє лікує серце.
 Це так важливо кожному в житті,
 Найкращі ліки, рятівне джерельце...

Співуче «mon amour» – неначе птах,
 Який зігріє взимку власні крила...
 Звичайна фраза, та не зовсім так:
 Вона сердець мільйони покорила.

Дитячий сміх

Дитячий сміх – найкращі ліки,
 До серця дотик, теплий, ніжний.
 Проміння жменька невелика,
 Яка зігріє душі сніжні.

Дитячий сміх – найкращі звуки.
 Ним заспіває навіть тиша.
 Заграють всі ліси і луки.
 Слова для пісні серце пише.

Дитячий сміх – це так багато.
 Дитячий сміх – це надважливо!
 Дитячий сміх – це вічне свято,
 Яке дарує справжню силу.

Людині потрібна людина,
 Щоб разом пройти всі кордони,
 Щоб вперше розправити крила,
 Зірком засвітити мільйони.

Людині потрібна людина,
 Рука, що твою не відпустить.
 Яскраве, незгасне світло
 Заповнить холодну пустку.

Людині потрібна людина,
 Яка б із пів слова, з пів думки
 У світі твоєму відкрила
 Всі двері. І стала рятунком.

Людині потрібна людина,
 Яка зрозуміє, порадить.
 Цілюща, невидима сила
 В часи і дощу, й снігопаду.

Дні і ночі

Дні і ночі, вкрадені тобою...
 Так, бери! Та тільки знаєш:
 Ми підемо крізь дні і ночі двое
 І знайдем ключі до свого раю.

Дні і ночі думаю про тебе.
 Голос чую твій, такий знайомий.
 Хай не стихне він! О ні, не треба!
 Клич мене у сні, немов додому.

Хочеш, стану тихим інструментом,
 Щоб на ньому грали ніжні руки.
 Хочу словом, тоном, аргументом
 Бути, осягнути і відчутти.

Місто

Ти для мене побудеш містом.
 Я для нього побуду гостею.
 Ти привітне, ласкаве, звісно.
 Ти той шум? Чи його безголосся?

Прокладеш для обох маршрути,
 Особистий такий путівник.
 Навігатором можеш побути,
 Тим сигналом вже й стати устиг.

Незвичайні і парки, й алеї.
 Найсвітліший вечірній ліхтар.
 Я піду до отого музею.
 Зачаруюся чарами з чар.

Бранці

Ніжність в полоні ув'язнена.
 Сильною зв'язана слабкістю.
 Просить словами і фразами,
 Милості просить і ясності.

Ніжності бранці любовної.
 Вільно у часі і просторі
 Ніжністю зв'язані, сповнені.
 В ніжності – вічними гостями.

Переможені

Між нами йде таємна боротьба.
 Між мною і тобою поєдинок.
 Та у коханні програють хіба?
 І хто ж із нас оцей двобій зупинить?

Кохання наше – рефері, суддя.
 Чи нас розсудить ця велика сила?
 Чи ти здасишся? Може, здамся я?
 Ми переможені, але щасливі.

Готова я програти лиш тобі.
 І залюбки прийму твою поразку.
 Та білий прапор вже замаюрів.
 Це наша перемога – не фіаско.

Ніжнотонно

У повітрі витає ніжність,
 Огортає усе навколо.
 Кольори ніби стали інші –
 Ніжнотонні і загадкові.

Серед трав заховалася відповідь.
 Або, може, птахи підказують:
 «Чи ж ви бачите, чуєте: мимохідь
 Вас так ніжність сильно пов'язує?».

Чи, можливо, відгадка у променях,
 Які шлях наш постійно освітлюють?
 Де шукати сигнал зашифрований
 В ніжнотонному нашому світі?

Вікторія ГРИЦЮК

Усі ми тут справді близькі,
 Наче ключі у низці...
 Але й такі далекі, немов лелеки.
 В бетонних схованках мовчазних стін,
 Які насправді стільки говорять,
 Хтось плаче від болю власних колін,
 А хтось – бо ноги не ходять.
 Хтось плаче, бо руйнується весь його світ,
 А журавлі летять, їх цікавить лише політ;
 Хтось плаче, бо важко стає на душі
 І вже не відчуваєш межі...
 Ледь відчуваєш холод,
 Але в душі тепло.
 Виписали –
 Всього наче і не було.

Дякую за можливість бути різною:
 Тендітною, наче квітка,
 Неначе всі бурі, грізною.
 Мучити їх, неначе зима – заметами.
 Тримати їх, неначе обман – тенетами.
 Платитиму дрібняками, лише монетами,
 Коли купуватиму зброю.
 Розсиплюсь повністю, перегорю кометами.
 Дякую, що можу бути собою.

Усміхайся.
 Твоя усмішка врятує чийсь світ.
 Можливо, це важко,
 Особливо, коли думок вирій, політ.
 Усміхайся.
 Твоя усмішка врятує чийсь день.



Усміхайся крізь сльози, боли, мігрень.
 Так, ніби серед зими лютої
 Бачиш волошок цвіт.
 Наче крізь дощ пробиваються
 Стрічки з-за хмар,
 Скидаєш з плечей на землю важкий тягар;
 Будучи сильним, підносишся до небес,
 Забуваєш печалі старих адрес.
 Усміхайся.
 Твоя усмішка врятує чийсь світ.
 Можливо, колись через неї
 Хтось вперше скаже тобі «привіт».
 Страх і сором переходять на другий план,
 Істина постає перед світом.
 Життя, як то кажуть, зовсім тобі не лан,
 Але бути простіше привітним.

Весна прогріває замерзлу душу,
 Кидається в обійми землі холодній.
 Разом із нею чекати мушу,
 Доки розквітне моя безодня.
 Чекатиму довго, коли ж сніг розтане.
 Чекатиму щиро цвітіння тюльпанів,
 Зникання недоліків.
 А коли все це настане,
 Прокинусь... проліском.